

בבית המשפט העליון בירושלים

בג"ץ 3952/12 - י"א

לפני: כבוד הרשם גלעד לובינסקי

מבקש העיון: פלוני

העותרת: פלונית

נגד

המשיבים: 1. משטרת ישראל
2. היועץ המשפטי לממשלה
3. ראש אגף חקירות ומודיעין

בקשה לעיין בתיק בית המשפט

החלטה

לפניי בקשה לעיין בתיק בית המשפט בהליך שבכותרת.

הרקע העובדתי בקליפת אגוז: העותרת הגישה תלונה במשטרה נגד מבקש העיון (להלן: המבקש) בגין מעשים מגונים והטרדה מינית שביצע כלפיה, כך על פי הנטען, עת עבדה תחת פיקוחו. העתירה דנן כוונה כנגד החלטת המשיבים (להלן: המדינה) שלא לפתוח בחקירה נגד המבקש. המבקש לא צורף כמשיב לעתירה. בתגובתה לעתירה ציינה המדינה כי אי צירוף המבקש מהווה פגם המצדיק את דחייתה על הסף, ובהמשך לכך אף ציין בית המשפט כי לאי הצירוף תיתכן "משמעות רבה" (החלטה מיום 7.6.2012). בסופו של דבר נמחקה העתירה על ידי בית המשפט ביום 15.8.2012, וזאת לאחר שהמדינה החליטה על קיום בדיקה ביחס לתלונת העותרת. יצוין עוד, כי בהחלטת כב' השופט א' רובינשטיין מיום 25.5.2012 נאסר פרסום שמה של העותרת ופרטי העתירה.

העיון מבוקש על רקע תובענה אותה הגישה העותרת לבית הדין האזורי לעבודה כנגד המבקש וכנגד אחרים ואשר עוסקת, בין היתר, במעשיו הנטענים של המבקש כלפיה (להלן: התובענה). במסגרת התובענה עתר המבקש למתן צו גילוי ועיון ביחס למלוא מסמכי העתירה דנן, וזאת מן הטעם שמדובר במסמכים רלוונטיים המצויים בליבת המחלוקת בין הצדדים. ביום 6.9.2015 דחה בית הדין האזורי לעבודה את הבקשה, תוך שציין כי דרך המלך הינה הגשת בקשת עיון לבית משפט זה מכוח תקנות בתי המשפט ובתי הדין לעבודה (עיון בתיקים), התשס"ג-2003 (להלן: התקנות). בקשת רשות ערעור אותה הגיש המבקש לבית הדין הארצי לעבודה נדחתה ביום 27.9.2015. משכך, הגיש המבקש ביום 2.11.2015 את בקשת העיון שלפניי.

העותרת מתנגדת לעיון המבוקש. לטענתה, המבקש מעוניין לעשות שימוש במידע המצוי בעתירה לטובת התגוננות בהליך הפלילי נגדו (ויצוין שמתגובת המדינה עולה כי שאלת העמדתו של המבקש לדין טרם הוכרעה על ידי הגורמים הרלוונטיים בפרקליטות). עוד ציינה העותרת כי העיון בעתירה יפגע בפרטיותה, ובהקשר זה אף הזכירה את איסור הפרסום אשר הוטל בהליך, כאמור לעיל. המדינה הביעה, בתחילה, התנגדות למתן רשות עיון ביחס לאותו חלק בכתב העתירה בו מפורטת גרסתה העובדתית של העותרת לגבי האירועים מושא תלונתה. זאת, בשל החשש כי העיון עלול לגרום לשיבוש הליכי חקירה. עם זאת, לאחר שהמבקש הבהיר כי העותרת הגישה לבית הדין לעבודה כתבי בי דין ותצהירים הכוללים פירוט של גרסתה העובדתית, וכי העותרת צפויה להיחקר בעניינים אלה - חזרה בה המדינה מהתנגדותה.

לאחר שעיינתי בכתבי בי הדין שבתיק ושקלתי את עמדות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין בקשת העיון להתקבל, בכפוף להטלת מגבלה מסוימת על המבקש.

המסגרת הנורמטיבית לבחינת בקשה לעיון בתיק בית משפט של מי שאינו בעל דין מצויה בתקנה 4 לתקנות בתי המשפט ובתי הדין לעבודה (עיון בתיקים), התשס"ג-2003 (להלן: תקנות העיון). כידוע, ככלל - ובהיעדר איסור שבדין - נקודת המוצא היא כי יש להיעתר לבקשת העיון וזאת על רקע ההכרה במעמדו של עיקרון פומביות הדיון. ככל שאחד מבעלי הדין מתנגד לעיון, מוטל עליו הנטל לשכנע בקיומו של טעם ממשי המצדיק את שלילתו (ראו למשל, ע"א 8849/01 סבוב נ' פקיד שומה למפעלים גדולים, פ"ד נט(5) 385 (2005); בג"ץ 5917/97 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' שר המשפטים (8.10.2009), פסקאות 24-25).

תחילה אציין, כי איני סבור שאיסור הפרסום אשר הוטל על שמה של העותרת ועל פרטי העתירה מהווה, כשלעצמו, מחסום לבחינת בקשת העיון לגופה. כפי שכבר נקבע בעבר, קיומו של איסור פרסום אין משמעו, בהכרח, איסור עיון שלא למטרת פרסום, כבענייננו (בג"ץ 5699/07 יועז נ' היועץ המשפטי לממשלה (23.4.2009); רע"א 8521/09 בירן נ' הרמולין (29.11.2012); רע"א 798/14 פלונית נ' פלוני (14.4.2015)). אף לא יכול להיות חולק כי המבקש - אשר אינו צד "זר" להליך - יודע את שמה של העותרת ואף מודע לגרסתה העובדתית, כפי שפורטה במסגרת התובענה. לא למותר להוסיף בהקשר זה, כי התובענה מתנהלת בדלתיים סגורות.

העובדה שהעתירה עוסקת בשאלת חקירתו הפלילית של המבקש מבססת זיקה ממשית שלו להליך. הדברים עולים גם מהחלטת בית המשפט מיום 7.6.2012, ממנה משתמע שהיה על העותרת לצרף את המבקש כצד לעתירה לכתחילה. זיקה זו מקימה טעם ממשי התומך במתן רשות עיון (ראו והשוו, בג"ץ 1019/15 פלוני נ' פרקליטות מחוז תל אביב (5.11.2015)).

לכך מצטרף הנתון, כי התכלית העומדת בבסיס הבקשה - קיומו של הליך אחר בין הצדדים - הוכרה לא אחת כתכלית לגיטימית. בשים לב לקשר ההדוק שבין נושא העתירה לנושא התובענה, כמו גם לכך שגרסתה העובדתית של העותרת ביחס לאירועים הונחה לפני בית הדין ושהעותרת צפויה להיחקר עליה - ניתן לצאת מנקודת הנחה כי העיון אכן עשוי לסייע למבקש בגדר התובענה. כך או כך, ההלכה הנוהגת בהקשר זה היא שמבקש העיון אינו נדרש, דרך כלל, להסביר כיצד יהיה בעיון המבוקש כדי להועיל לו בגדר ההתדיינות האחרת (רע"א 5349/13 דומיקאר בע"מ נ' שלמה תחבורה (2007) בע"מ (29.8.2013), פסקה 10 והאסמכתאות הנזכרות שם).

זאת אף זאת: חזרתה של המדינה מן הטענה לפיה יש להימנע ממתן רשות עיון ביחס לגרסתה העובדתית של העותרת בשל החשש משיבוש הליכי חקירה, מאיינת במידה רבה את משקלו של טיעון זה, אשר הועלה במשתמע גם על ידי העותרת. כמו כן, העובדה שמתנהל הליך משפטי אשר עוסק באירועים מושא עתירה זו ואשר המבקש צד לו, על כל המשתמע מכך, מצמצמת באופן ממשי את החשש לפגיעה בפרטיותה של העותרת כתוצאה מן העיון המבוקש. ניתן לצמצם עוד יותר את החשש האמור באמצעות התנית רשות העיון במתן התחייבות מתאימה מטעם המבקש (כמפורט להלן). מכל מקום, אפילו הייתי מניח כי יש בעיון כדי לגרום לפגיעה מסוימת בפרטיות העותרת, לא היה בכך כדי לגבור על השיקולים התומכים במתן רשות עיון, שהינם כבדי משקל.

על רקע כלל האמור לעיל, רואה אני להיעתר לבקשת העיון ולקבוע כי המבקש יהיה רשאי לעיין בכתבי בי הדין שבתיק. עם זאת, בנסיבות העניין ועל מנת להגן על פרטיות העותרת, העיון מותנה במתן התחייבות בכתב מאת המבקש: (1) להימנע מלפרסם פרטים אישיים ביחס לעותרת העולים מהעיון בתיק; ו- (2) להימנע מלעשות בפרטים אלה שימוש כלשהו מלבד לצרכי התובענה ובמסגרתה.

העיון ייערך במזכירות בית המשפט בהתאם לנוהל המקובל.

המזכירות תמציא החלטה זו לידי הצדדים באופן מידי, ואף תעדכן את המבקש טלפונית בדבר תוכנה.

ניתנה היום, י"א בשבט התשע"ו (21.1.2016).

גלעד לובינסקי, שופט

ר ש ם